

Dudás Sándor

Mozgó csönd

Szemeim elé dobta
szájmozgását a tenger,
Isten eltanulhatatlan
beszéde.

Nézem a hullámokat
s nem értem
lelkem legközelebbi
rokonát.

Miért
a megszólalásig néma
négy elemmel
üzen?
Miért a fűvek, fák
jelbeszédével?
Kinek bolygók,
sorsok peregnék
ujjain,
aki engem
a mozgó csönd
szájmozgáshullámaiba
vetett,
miért
nem szólal
meg ő maga?

A csönd hangjai

Körülvesznek a csöndjeim.
Csöndnappalra csöndéjszaka.
Hangok gyötörnek őscsöndet,
vihart szít tenger sóhaja!
Hó hull. Száncsengő csilingel.
Elhal. A zajsejlés nyomán
nagy út dereng fel, egy asszony
szíve alatt moccant talán.
Szárnyak suhannak a csöndben
tájadra, Ember-meleg dél.
Időt őrlő, piros malom
hajt ereken lüktető vért.
Csókcsönd nyílik: ibolyakék.
Éber, barna csönd: sas köröz.
Döbbenet csöndje gyász-sötét:
koporsóra pereg a rög.
Felhő suhan. Víg színeket
harsogva komponál a zöld.
Üstökös-láng süvítve hűz.
Vak robajjal köröz a Föld.

Gondolatok fényuszálya
ellobbanna, kivérzene,
de lendül, éled, élni kezd
az el nem némuló zene!

Üzenet

Mint a fák:
föld alól az égnek.
Ágakat feszítve
gyümölcsnek, levélnek –

Magamban csak
gyökér lennék,
de értetek
a fényig érek!

Udvar-Európa

Íme az udvarom.
Ha jól meggondolom,
lehetne Európa is.

A kerítésnél fehér habzású
kék tengerek
mosnák földrész-partjait.

Ajtótól a sarki
ibolyabokrokig érve
a fél kontinenst bejárnám.

Mert fel lehetne osztani,
határokat vonva,
kisebb-nagyobb országokra.

Csupán vasoszlopok,
szögesdrót szükségeltetne.
Az arányosítás megoldható.

Ezekben a leosztásokban
lennének köztársaságok,
királyságok, diktatúrák.

S lenne osztatlan hatalmam
felettük, elvégre
rendesen fizetem az adót!

Éjszakánként fantáziám
sámlijára kiülve, sok mindenen
gondolkodnék a csillagok alatt.

Ám minduntalan zavarna a való:
udvar-Európám egységes,
Istenadta módon átjárható.